

διαρρηγνύεται τὸ κρανίον αὐτῆς. Τί δὲ ἡδύνατο νὰ πράξῃ ἐν ἡ εὐρίσκετο θέσει; Αὐτὴ, ἀσθενὴς γυνή, μόνη καὶ μακρὰν τοῦ συζύγου τῆς; Ἐνόμισεν ὅτι ἀφεύκτως ἐσήμανεν ἡ τελευταία αὐτῆς ὥρα. Ἐσκέφθη νὰ ἀνακοινώσῃ τοὺς φόβους αὐτῆς εἰς τοὺς συνοδοιπόρους τοῦ, ἀλλ' ἐκρατήθη, καὶ ἵνα μὴ κινήσῃ τυχὸν τὸν γέλωτα αὐτῶν, καὶ ἵνα μὴ ἀνωφελῶς ἴσως ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν καὶ τῶν ἄλλων. Διευνοήθη ὅτι ἦτο πολὺ πιθανὸν καὶ νὰ τὴν ἐμπαίξωσιν ὅτι τὸ πῆρε πολὺ ἀπάνω τῆς νὰ νομίζῃ, ὅτι ὁ πλουσιώτατος υἱὸς τοῦ Μπέη, ὅστις ἡδύνατο διὰ τοῦ ἀμετρήτου πλούτου αὐτοῦ, ἀποκτηθέντος, εἶναι ἀληθές, διὰ σειρὰς κακουργιών καὶ βιαιοπραγιῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, νὰ φέρῃ εἰς τὸ χαράμιόν του τὰς ὠραιοτέρας τῶν γυναικῶν, ὅσαι εὐρίσκονται ὑπὸ τὸν ἥλιον, χάριν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του, ὁ ὑπερήφανος υἱὸς τοῦ Μπέη ἡδύνατο νὰ καταδεχθῇ νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ Χριστιανῆς, ἥτις, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ᾔηται, δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς συνήθη τινὰ καλλονὴν γυναικὸς Γεωργιανῆς. Ἡ σκέψις αὕτη ἐκράτησε τὴν Μαρίαν καὶ οὐδὲν εἶπεν· ἐφάνη μάλιστα ζωηρὰ καὶ εὐθυμος, οὐδεὶς δὲ ἡδύνατο νὰ ἰδῇ ἢ διακρίνῃ τὸν σκώληκα, ὅστις ἐσωτερικῶς καὶ βαθέως κατέτρωγε τὰ ὠραῖα καὶ ῥοδόχροα κατὰ τὸ φαινόμενον μῆλα τῶν παρειῶν αὐτῆς!

* *

Ἡ Μαρία εἶδε καλῶς, καὶ καλῶς ἀντελήφθη τὸ βλέμμα τοῦ Τούρκου. Πολλάκις ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ περὶ τῶν Τούρκων, καὶ ἤρξατο σκεπτομένη. Ἐνεθυμήθη ὅτι ἄλλοτε, πρὸ χρόνων, αἱ Χριστιαναὶ δὲν ἡδύναντο ἀκινδύνως νὰ ἐξέρχωνται τοῦ οἴκου αὐτῶν, ἀλλ' ἂν ἱκανῶν ἐτῶν ἱκανὴν ἐλευθερίαν εἶχον· καὶ ὑπεβλέποντο μὲν καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν διέτρεχον καὶ φανερόν κίνδυνον. Ἐπειτα δὲ ἡ φρόνησις ὑπηγόρευε νὰ μὴ εὐρίσκωνται μόναι ποτέ, ἀλλὰ πάντοτε καθ' ὁμίλους. Εἰς τὴν πόλιν, τὸ Κάστρο, ὅπου ἐπλεόναζε τὸ τουρκικὸν στοιχεῖον, οὐδέποτε μετέβαινον νέαι γυναῖκες. Ἐφρόντιζον νὰ προμηθεύωνται ἐκ τοῦ τσαρσίου ὅ,τι ἤθελον διὰ μέσου τῶν γραιῶν καὶ ἄλλων συμπατριωτῶν αὐτῶν. Ἀπαξ μόνον τὰ κοράσια μετέβαινον εἰς τὸ Κάστρο, ὅτε προέκειτο, νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὸν γάμον καὶ τότε μετέβαινον ἐν μεγάλῃ πληθύνει ὁμηλικῶν, μετὰ πομπῆς γαμηλίου. Ἡ Μαρία, ἔχουσα τεταραγμένην τὴν διάνοιαν, ἀνεπόλει πᾶν ὅ,τι δυσάρεστον εἶχεν ἀκούσει ποτέ, καὶ τοῦτο, ἂν καὶ προυξίνει αὐτῇ ἀλγηδόνας, τὴν εὐχαρίστει ὁμως. Ὁ Δημήτριος, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γενέτειραν, ἔκρινε περιττὸν νὰ γράφῃ συνεχῶς εἰς τὴν Μαρίαν, ἂν οὐ μετ' ὀλίγους μῆνας, Θεοῦ θέλοντος, θὰ εὐρίσκειτο παρ' αὐτῇ. Τί θὰ εἶχε νὰ τῇ εἶπῃ, ἂν καὶ εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀναχωρήσεως τοῦ ἔγραψεν; Ἐφρόνει ὅτι θὰ ἐγένετο ποθεινότερος, ἂν ἐπὶ τινὰ χρόνον διέκοπτε

τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ. Ἐν τούτοις ἡ Μαρία καὶ συνεχῶς ἔγραφε καὶ τακτικῶς ἐπληροφορεῖτο περὶ τοῦ Δημητρίου· εὐρίσκε δὲ καθ' ἑαυτὴν λίαν εὐλογον τὴν ἀμέλειαν ταύτην τοῦ Δημητρίου, διότι ἐσκέπτετο ὅτι, ἀπησχολημένος ὑπὸ τῶν ἐργασιῶν τοῦ καὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ, δὲν θὰ εἶχε τὸν ἀποχρῶντα καιρὸν ἵνα γράφῃ. Οὕτω δικαιολογοῦμέν πολλάκις καὶ τὰς μᾶλλον ἀδικαιολογήτους πράξεις τῶν προσφιλῶν ἡμῖν προσώπων. Ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἔλλειψιν ταύτην τοῦ Δημητρίου, ἀλλὰ δὲν δυσηρεστεῖτο, ἐξηγοῦσα αὐτὴν ὑπὲρ ἑαυτῆς. Ἐφρόνει ὅτι ὅσον ἀραιότερον ἐλάβανεν ἐπιστολὰς τοῦ συζύγου αὐτῆς, τοσοῦτον προσήγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ, ἂν ἐναντίας ἐκάστη ἐπιστολῇ προσήγγιζε μὲν αὐτὸν πνευματικῶς, ἀλλ' ἀπεμάκρυνε σωματικῶς.

[Ἐπεται συνέχεια].

IOAKHEIM BALABANHE

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΡΟΣΖΙΑΚΛΕΝ

Ἱστορικὸν γαλλικὸν διήγημα.

Εἶδον πολλὰ ὥρολόγια εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Νάντης, ἀλλ' οὐδαμῶς εἶδον ὁμοίον. Ἡ θήκη τοῦ ἦτο ἐκ ξύλου καρυῖας, ἐντὸς δ' αὐτῆς κύκλωψ ἡδύνατο νὰ κατακλιθῇ. Ὁ Πολύφημος εἶχεν ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου καὶ τὸ ὥρολόγιον τοῦ μπάρμπα - Φρανσετώ εἶχεν ἕνα ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαστέρας—ὀφθαλμὸν μέγιστον, στρογγύλον ὡς ὀφθαλμὸν βοός, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο κινούμενον τὸ ἐκ χαλκοῦ πρασινωπὸν ἐκκρεμές τοῦ ὥρολογίου. Ἡ πλᾶξ αὐτοῦ ἦτο μεγίστη, περιεστεμμένη διὰ ποικιλοχρῶν ῥόδων, ὅποια βλέπομεν ἐπὶ τῶν παλαιῶν φαβεντιανῶν σκευῶν τοῦ Στρασβούργου.

Τὰ δώδεκα κυανὰ ἀραβικὰ ψηφία ἐφαίνοντο ὡς ἀνάγλυφα ἐπὶ τῆς λευκῆς πλακῆς, οἱ δὲ μεγάλοι καὶ εἰς ἀγκιστρῶτὰ ἀκόντια ἀπολήγοντες δεῖκται ὁμοιάζον πρὸς ἀκτίνας ἀνεμοδείκτου. Ἦσαν δ' αὐτοὶ οὗτοι ἀνεμοδείκται, διότι ἐβάδιζον κατ' ἀρέσκειαν, ὅτε μὲν βραδέως, ὅτε δὲ τροχάδην. Πολλάκις διέτρεχον διάστημα τετάρτου ὥρας ἐντὸς πέντε λεπτῶν καὶ ἀκολούθως ἴσταντο, ὅπως ἀναπαυθῶσιν ὅταν δ' ἀφικνοῦντο εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς πλακῆς, ἤκούετο καταχθόνιος δοῦπος, θόρυβος μετακινουμένων ἀλύσεων καὶ ἐκχωφαίνων ἤχος κωδῶνων.

— Ὅριστε, ἔλεγεν ὁ μπάρμπα - Φρανσετώ, τὸ ὥρολόγι μου πάλιν ἐκτροχιάζεται! Αὐταῖς ἡ σφαίραις, ὅπου μπηθῶν εἰς τὸ σύστημά του, τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου πολέμου, τοῦ ἐχάλασαν τὴν κεφαλὴν.

— Πῶς! ἡρώτων αἱ γείτονες, τὸ ὥρολόγι σας εἶναι τόσο παλαιόν; Διηγῆσού μας τὴν ἱστορίαν, μπάρμπα - Φρανσετώ.

Ὁ δ' ἀγαθὸς ἄνθρωπος, φλύαρος ὡς κίσσα, δὲν περιέμενε νὰ τον παρακαλέσωσιν, ἀλλὰ, ἐξάγων τοῦ θυλακίου του, πληρῶν καὶ ἀνάπτων βραδέως παλαιῶν καπνοσύριγγα, ἤρχιζε τὴν διήγησίν του ὡς ἑξῆς:

* *

— Πρέπει εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἡ Φραγκίσκη—οὕτως ἐκάλετο ὥρολόγιόν του—καὶ ἐγὼ εἴμεθα συνομηλικοί. Ὁ πατήρ μου τὸ ἐχάρισε εἰς τὴν μητέρα μου τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεώς μου· ἦτο χαϊδίαρὸς ὁ καλὸς ἄνθρωπος καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἡ μητέρα μου ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον παιδίον, ἐπρόσθετεν εἰς τὸ οἰκοκυριό του κανὲν νέον ἐπιπλὸν ἢ σκεῦος. Τοῦτο τοῦ συνέβη δώδεκα φορὰς εἰς τὴν ζωὴν του.

Ἦτο λοιπὸν τὸ 1793, ἤμουν ἑνδεκάχρονων καὶ το ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη, ὡς ἂν χθές. Δὲν ὠμιλοῦσαν δι' ἄλλο εἰμὴ διὰ τοὺς φιλοβασιλικούς ἀντάρτας καὶ διὰ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ μάλιστα οἱ φιλοβασιλικοὶ μὲ τὰς φωναῖς των, μὲ τὰ ἀγρία πρόσωπα των καὶ μὲ τὰ παράδοξα ἐνδύματά των μᾶς ἔκαμνον μεγάλον φόβον. Ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνσῆς εἶχαν φύγει εἰς τὴν Νάντην διὰ ν' ἀποφύγουν τὰς καταπίεσεις τῶν Βανδεανῶν.

Ἦτο πολὺ μεγάλη ἔλλειψις ψωμιοῦ καὶ κρέατος· οἱ εὐγενεῖς ἀγόραζαν τὸ σιτάρι καὶ τὸ ἐκρυπταν εἰς τὸ δάσος Μωμεσόν· μὲ ὀλίγα λόγια ἀπεθαίναμεν ἀπὸ τὴν πείναν. Ἡ μητέρα μου ἤθελε ν' ἀφήσωμεν τὴν πόλιν, ἀλλ' ὁ πατέρας μου, ὁ ὅποιος ἦτο πατριώτης, δὲν ἠθέλησε.

Ἐνα πρῶτ' τοῦ Δεκεμβρίου ἦλθεν εἰδησις πῶς ἔφθαναν οἱ φιλοβασιλικοὶ. Βγαίνω 'ς τὴν θύραν τοῦ σπητιοῦ μας καὶ τοὺς βλέπω ποῦ ἀνέβαιναν τὸ Ποτερὼ μὲ βῆμα πορείας, σκουίζοντες σὰν κολασμένοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζύ, ὅλοι κουρελιασμένοι, ξυπόλυτοι, μὲ πρόσωπα κατὰ τὰς πλάταις των.

Ἦσαν πραγματικοὶ λησταί! Τόσον ἐφοβήθηκα, ὥστε ἐμβῆκα εἰς τὸ σπητί μας καὶ ἐκλείσα τὴν θύραν μὲ τὴν ἀμπάραν. Ἡ μητέρα μου ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ, διότι ἐσυμπαθοῦσε μὲ τὸ κόμμα των, ἀλλ' ὁ πατέρας μου δὲν το ἐσυγχώρησεν. Εἶπεν: «Ἄφησέ με ἡσυχον μὲ τοὺς φιλοβασιλικούς σου» καὶ ἡ μητέρα μου ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ βγάλῃ τσιμουδιά.

Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο, ἀπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ παράθυρά μας, φωνάζοντες: «Εἰς τὸν Λεῖγνηρα». Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔφεραν σαβίνας, ἄλλοι τράβα, ἄλλοι βαρέλλας, καὶ ὀλίγοι μετέφεραν λέμβους ἐπάνω εἰς διευθέτας κανονίων· ἐμελλον νὰ διαβοῦν τὸν Λάγκρα διὰ νὰ πᾶνε εἰς τὴν Βανδέαν.

Ἐξάφνα, μία γυναῖκα πολὺ νέαν, μὲ κεφαλὴν μαρκεσίας, κτυπᾷ τὴν θύραν μας.

Ἡ μητέρα μου ὠφελεῖται ἀπὸ μίαν μικρὰν ἀπροσεξίαν τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς ἀνοίγει.

— Σώσατέ μου τὴν ζωὴν, ἀγαθὴ μου γυναῖκα, εἶπεν ἐκείνη πρὸς τὴν μητέρα μου· οἱ κυανοὶ ἤλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ κατασφάζουσι τοὺς Βανδαυνοὺς.

Καὶ ἦτο ἀληθινόν. Οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ πεζοῦς καὶ ἐφιππούς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι ἐσπάζον καὶ ἐτουφέκιζαν ὅποιον ἀπαντοῦσαν.

— Ὅχι ληστὰς εἰς τὸ σπῆτί μου, εἶπεν ὁ πατέρας μου πρὸς τὴν κυρίαν, δὲν ἔχα διαθέσειν νὰ μοῦ σπάσουν τὸ κρανίον σὰς. Φύγετε τὸ ὀρηγορότερον.

Ἡ μητέρα μου ἔλαβε μέρος δι' ἐκείνην, ἐπαρκαλέσεν, ἔκλαψε καὶ ἐπέτυχεν ν' ἀποπλίσῃ τὸν πατέρα μου.

Ποῦ νὰ κρύψωμεν τὴν δυστυχῆ; Δὲν εἶχαμεν παρὰ ἓνα δωμάτιον μονάχα εἰς τὸ ἰσόγειον καὶ ἐν ὑπερῶν ἄδειο. Ἐκεῖ ποῦ ὁ πατέρας μου ἐσκέπτετο, ἡ μαρκεσία — διότι τέτοια ἦτο. — τοῦ εἶπε, ἐνῶ τοῦ ἐπαρουσίαζε ἐν δέμα χαρτιῶν:

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει νὰ σώσετε τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἔγγραφα.

Φαίνεται ὅτι θὰ τὰ εἶχε ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὴν ἢ Δὲ λὰ Ροσζιακλὲν, ὅταν ἐμελλε ν' ἀπεράσῃ τὸν Λεῖγγρα.

Ἡ μητέρα μου τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὰ χεῖρια της χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν καὶ τὰ ἔκρυψεν εἰς τὰ προσκέφαλα τοῦ κρεββατιοῦ. Δὲν εἶχε φθάσει σχεδὸν νὰ τα κρύψῃ, ὅπου ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὴν θύραν μας με κοπάνους τουφεκιῶν.

— Ἀνοίξατε, πολῖται, μὰς ἐφώναζαν.

Ἦσαν οἱ κυανοὶ, ὅπου ἔρευνούσαν τὰ σπῆττα διὰ νὰ βεβαιωθοῦν πῶς δὲν ἦσαν κρυμμένοι λησταί. Ὁ πατέρας μου ἐνόησε τὸν κίνδυνον ποῦ ἔτρεχεν ἐκείνη ἡ κυρία καὶ ἡμεῖς μαζί της, ἀνοίξε τὴν θύκην τοῦ ὀρολογιοῦ, ἐσπρωξε μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν καὶ τὴν ἔκλεισε πάλιν με ὀρμὴν, λέγοντας: «Μὴ κουνηθῆτε!» Ἐπειτα ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀνοίξαμεν με τὴν πρώτην πρόσκλησιν, τὸ πλῆθος καὶ οἱ στρατιῶται τὴν ἔρριξαν κατὰ γῆς καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἄδειασαν τὰ τουφέκια των. Ἀκόμη ἐρωτῶ τὸν ἑαυτόν μου πῶς κανεῖς μας δὲν ἐπληγώθηκε· φαίνεται πῶς θὰ ἐπυροβόλησαν εἰς τὸν ἀέρα, διότι ὄλαις ἢ σφαῖραις ἐκτύπησαν εἰς τὴν πλάκα τοῦ ὀρολογιοῦ. Κυτταξέτε· φαίνονται ἀκόμη ἡ τρύπαις. Καταλαμβάνετε τί θὰ ἐδοκίμασεν ἐκεῖ μέσα ἡ μαρκεσία. Τὸ ὀρολόγι ὅμως ἐσταμάτησε καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἐπεριπάτησε πλέον σωστά...

* *

Μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ πατέρας μου δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του.

Μόλις εἶδε τοὺς στρατιώτας, ὅπου ὤρμασαν εἰς τὸ σπῆτί μας, ἐξεκρέμασε τὸ καπέλλο του, ὅπου εἶχεν ἐπάνω τὸ ἐθνόσημο με τὰ τρία χρώματα, καὶ κινώντας αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα:

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία! ἐφώναξε.

— Πολὺ ἀργά, πολῖται, τοῦ εἶπεν ἓνας ἀξιωματικός. Διατί λοιπὸν δὲν ἀνοίγετε; Ἀναμφιβόλως θὰ ἔκρυπτες ληστὰς.

Ὁ πατέρας μου τὸν ἐκύτταξε καλὰ εἰς τὰ μάτια, ἐσταύρωσεν ὑπερήφανα τὰ χεῖρα του καὶ εἶπε:

— Διὰ ποῖον μὲ πέρνεις;

Αὐτὸ τὸ θάρρος του εἰς τὸ ψεῦμα ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Ὁ ἀξιωματικός ἡσύχασεν, εἶπε λόγια παρηγορητικὰ εἰς τὴν μητέρα μου, ὅπου ἐκαθότανε σὲ μία ἄκρη καὶ μ' ἐσφιγγε δυνατὰ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ της καί, ἀφοῦ ὠμίλησε διὰ διάφορα πράγματα με τὸν πατέρα μου, τοῦ εἶπε:

— Λοιπὸν, πολῖται, ἀφοῦ εἶσαι τόσον καλὸς πατριώτης, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ὑποδείξῃς μίαν ἀσφαλῆ οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ διανυκτερεύσῃ ὁ στρατηγός.

— Τὸ δ' ἐκὸς μου σπῆτι, ἂν θέλῃς· ἡ γυναῖκά μου καὶ ἐγὼ θὰ λάβωμεν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ τοῦ παραχωρήσωμεν τὸ κρεββάτι μας... δὲν εἶναι ἔτσι, νοικοκυρά μου;

Ἡ μητέρα μου βέβαια δὲν ἦτο αὐτῆς τῆς γνώμης, διότι ἐσυλλογίζετο τὴν θέσιν τῆς δυστυχισμένης τῆς μαρκεσίας, ἀλλὰ δὲν ἔφερε καμμίαν δυσκολίαν εἰς τὸν πατέρα μου.

— Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός. Ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὸν στρατηγὸν καί, μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, θὰ εἴμεθα ἐδῶ. Ἀληθινά, ἐὰν ἡ πολιτὶς ἡδύνατο νὰ μὰς ἐτοιμάσῃ μίαν καλὴν σοῦπαν:

— Δὲν ἔχομεν παρὰ κραμβιὰ μονάχα!

— Ἀριστα. Ἐγὼ θὰ σὰς φέρω καὶ λίπος καὶ θ' ἀπεράσωμεν ἐξαίρετα. Σεῖς, εἶπε εἰς τοὺς στρατιώτας, πηγαίνετε εἰς τὸν λόχον· ἓνας φθάνει νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκοκυράν.

Τὸ πιστεύω πῶς ἔφθανε· ἦτο μάλιστα καὶ περιττός.

Τώρα πῶς νὰ κάμωμεν διὰ νὰ βγάλωμεν τὴν μαρκεσίαν ἀπὸ τὴν θύκην; Ἄν ἐπαρουσιάζετο εἰς τὸ σπῆτι, τὸ φέριμό της καὶ τὰ σχισμένα καὶ λερωμένα φορέματά της θὰ τὴν ἐπρόδιδαν· διὰ ν' ἀλλάξῃ φορέματα οὔτε λόγος δὲν ἔμπορούσε νὰ γίνῃ, διότι ἡ μητέρα μου, εἰς τὴν εὐφοροῦσε καὶ κλέφτη δὲν ἐφοβότανε· νὰ τὴν ρίζωμε ἔς τὸ δρόμο, καὶ ἂν ἀκόμη εἴχαμεν εὐκαιρίαν, θὰ ἦταν καταπάτησις τῆς φιλοξενίας καὶ ὁ πατέρας μου δὲν θὰ το ἔκανεν οὔτε ἂν τὸν ἔδεναν ἐμπρὸς ἔς τὸ κανόνι.

Ἐσυζήτησαν σιγαλὰ, διὰ νὰ εὑροῦν τρόπον, ἀλλὰ τίποτε. Τότε κατέγιναν νὰ ἐτοιμάσουν τὸ φαγητὸν τοῦ στρατηγοῦ. Ὁ πατέρας μου ἐπαρκαλέσεν τὸν στρατιώτην νὰ φέρῃ νερὸν ἀπὸ τὴν βρύσιν καί, ὥς ποῦ νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ πατέρας μου ἔτρεξε ἔς τὸ ὀρολόγι.

— Μὴ κουνηθῆτε, κυρία, εἶπε ἔς τὴν μαρκεσίαν, ἀλλέως εἴμαστε ὅλοι χαμένοι. Καθὼς ἀκούσατε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικόν, θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ν' ἀπεράσῃ τὴν νύκτα ὁ στρατηγός. Ἀφοῦ δειπνήσῃ, ἡμεῖς θὰ στρώσωμεν νὰ πλαγιάσωμεν κατὰ γῆς διὰ νὰ τοῦ δώσωμεν τὸ κρεββάτι μας, τότε λοιπὸν ἀνοίγετε σιγὰ - σιγὰ καὶ ἀναπαύεσθε πλησίον μας. Τὸ πρῶτ' βλέπομεν, τί θὰ κάμωμεν. Τὸ φαγητό σας θὰ

σὰς τὸ δώσω ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ ὀρολογιοῦ καὶ δι' αὐτὸ θὰ σπάσω τὸ ὑαλί της.

Μὲ μιὰ γροθιά ὁ πατέρας μου ἔσπασε τὸ ὑαλί, ἡ μητέρα μου ἔδωκε ἔς τὴν μαρκεσίαν ἓνα κάθισμα καὶ ἡ θήκη τοῦ ὀρολογιοῦ ἐκλείσθη πάλιν.

* *

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἦλθεν ὁ στρατηγός με τὴν ἀκολουθίαν του.

— Καλησπέρα, πολῖται, εἶπε, προχωρώντας σιμὰ ἔς τὸν πατέρα μου· ἂν δὲν γνωρίζῃς τὸν Βεστερμάν, σοῦ τὸν παρουσιάζω.

— Ὁ Βεστερμάν! ὁ τρομερὸς Μαγεντιανός! ἡ φρίκη τῶν ἀνταρτῶν! ποία τιμὴ δι' ἐμέ, στρατηγέ μου, νὰ σὰς δεχθῶ ἔς τὸ σπῆτι μου!

— Πάγει, καλὰ, ἀνδρεῖέ μου, φθάνουν αἱ φιλοφρονήσεις.

Ὁμιλῶντας, ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ δωματίου, ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὴν μητέρα μου διὰ τὴν ἐνόχλησιν, μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὴν μητέρα μου διὰ τὴν ἐνόχλησιν, μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ μ' ἐσήκωσε ᾤηλά, ἐκάθισεν ἐμπρὸς ἔς τὴν φωτιὰ, ἐσηκώθη, ἐπεριπάτησε με μεγάλα βήματα εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ βλέποντας εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ἀπέναντι σπητιοῦ, ἓνα σωρὸν πτώματα βανδαυνοῦ, εἶπεν εἰς τὸν ὑπακιστὴν του:

— Ἀστραπὴ τοῦ Θεοῦ! δὲν ἤξεύρω ἂν ἐσφάξαμεν ἀρκετοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ληστὰς, ἀλλ' οἱ οὐσάροι μου ἐκόπιασαν πολὺ ἔς τὴν δουλειὰ σήμερον. Τί δυστυχία νὰ μὴ φθάσω δύο ὥρας ἐνωρίτερα! οὔτε ἓνας θὰ διέφευγεν. Ἡ Ροσζιακλὲν ἔμπορεῖ νὰ καυχήθῃ, ὅτι ἐγλύτωσεν εὐθηνά... Μπα! αὐρίον δὲν σώζεται.

Ἐπειτα ἐπέστρεψε ἔς τὴν φωτιὰ, ἔβγαλε τὰ ὑποδήματά του, ἐξάπλωσε τὰ γυμνά του πόδια εἰς τὴν πυρωστιά καὶ ἐδιασκέδαζε νὰ ἔξανάπῃ τὴν φωτιὰ. Ἐγὼ τὸν ἐκύτταζα καλὰ καὶ δι' αὐτὸ μοῦ ἐμεινεν ἡ ἐντύπωσις του. Ἦτο χονδροδεμένος καὶ μεσαίου ἀναστήματος, τὸ βλέμμα του ἦτο σκληρόν, ἡ φωνὴ του βαρεῖα καὶ τὰ σχήματά του ἐπιβλητικὰ· τὸ πρόσωπον καὶ τὸ φέριμόν του ἔδειχναν πῶς εἶχεν ἐνεργητικότητα ὅχι κοινὴν. Ποτὲ δὲν εἶδα ὠραιότερον στρατιώτην. Ὅσον ἐράττησε τὸ δεῖπνον, ἦτο εὐθυμότερος, μολονότι πολὺ κουρασμένος. Ἡ σοῦπα τοῦ ἐφάνη ἐξαίρετη· εἶπε ἔς τὴν μητέρα μου ἓνα πλῆθος εὐγενικῶν λόγων διὰ τὴν μαγειρικὴν της καὶ διὰ τὸ παιδί της. Ἐγὼ ἐκαμάρινα, ἔπρεπε νὰ μ' ἐβλέπατε!

Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐβλεπε τὸ ὀρολόγι τοῦ καὶ ἐκύτταζε τὸ δ' ἐκὸς μας.

— Τὸ ὀρολόγι σας δὲν δουλεύει; ἐρώτησε τὸν πατέρα μου.

— Ἐφοβήθηκε τοὺς βασιλικούς, στρατηγέ μου· ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐσταμάτησε.

— Πρέπει νὰ το διορθώσῃς, πολῖται, διότι τὸ ἰδικόν μου δὲν πηγαίνει σωστά

καὶ πρέπει εἰς τὰς ἑξὶ νὰ εἶμαι σηκωμέ-
νος.

Ἡ μητέρα μου ἔγινεν ὡχρὰ ὅταν πε-
θαμένη καὶ ὁ πατέρας μου ἐσηκώθη διὰ
νὰ μὴ δείξῃ πῶς ἐταράχθη· ἔπειτα ἡσύ-
χασε καὶ ἀπεκρίθη :

— Ἀκούστε, στρατηγέ μου, δὲν σὰς
συμβουλευώ νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τ' ὥρο-
λόγι μου, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ δανεισθῶ ἓνα
ἀπὸ τὸν γείτονά μου, τὸν ὥρολογυν... ἔ-
πειτα ἐγὼ σηκώνομαι τακτικὰ εἰς τὰς
πέντε καὶ μὴν ἔχετε φόβον, σὰς ὑπόσχο-
μαι νὰ σὰς ἐξυπνήσω.

Ὁ πατέρας μου δὲν εἶχε τελειώσει
καλὰ τὴν ὁμιλίαν του, ὅπου ἡ μαρκησία
ἄρχισε νὰ βήχῃ δύο τρία βηξήματα ξηρὰ
ξηρὰ, ὅταν νὰ ἐβγαίναν ἀπὸ φέρετρον. Ἡ
δυστυχισμένη γυναῖκα ἐπάγωνε μέσα εἰς
τὴν θήκην καὶ τὸ κρῦον καὶ ὁ φόβος τὴν
ἐπνίγαν. «Τώρα τὴν πάθαμε», εἶπε μέσα
τοῦ ὁ πατέρας μου, καὶ διὰ νὰ σκεπάσῃ
τὸν βήχα τῆς μαρκησίας, ἄρχισε νὰ βήχῃ
καὶ αὐτός· ἡ μητέρα μου ἔκαμε τὸ ἴδιον,
καὶ ἐγὼ τοὺς ἐμιμήθηκα, ὥστε διὰ ἓνα
λεπτό τῆς ὥρας ἦτο μία συναυλία ἀπὸ
βήχα.

— Καλέ, εἶπεν ὁ Βεστερμάν ὅς τὴν
μητέρα μου, μήπως ἐβάλατε καμμιὰ
γάτα μέσα ὅς τὴ σούπα καὶ σὰς ἐπίασε
ἀπὸ τὸν λαιμόν; Πιέτε μίαν σταλιά,
βροντῇ τοῦ Θεοῦ!

— Μὴ δίδετε προσοχή, στρατηγέ μου,
ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας μου· κάθε ποῦ
φάμε σούπα μὲ ξύγκι μὰς πιάνει βή-
χας.

— Ἀλλοῦ νὰ κόβῃς αὐταῖς τῆς ψευ-
ταίς, ὁμολογήστε καλλίτερα πῶς θέλετε
νὰ πιῆτε.

Ὁ Βεστερμάν ἐπῆρε ἓνα μπουκάλι καὶ
ἐγέμισε τὰ ποτήρια.

— Εἰς τὴν ὑγίαν σας, φίλοι!

— Στὴν ἰδικὴν σας, στρατηγέ μου!

— Στὴν ἰδικὴν σας, μητερίτσα!

Ἡ μαρκησία ἄρχισε νὰ ἔξαναβήχῃ...
καὶ ὁ πατέρας μου ὁμοίως.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Βεστερ-
μάν, κυττάζων τὸ ὥρολόγι, κατὶ εἶναι
ἐκεῖ μέσα... Κἄτι μου κρύπτεις, πολίτα.

— Ἀστεῖζεσθε, στρατηγέ μου;

— Δὲν ἀστείζομαι καθόλου... Ἀνοιξέ
μου αὐτὸ τὸ ὥρολόγιον.

Ὁ πατέρας ἄρχισε νὰ προφασίζεται, νὰ
διαμαρτύρεται, νὰ τραυλίζει καὶ ἐκινδύ-
νευε νὰ τα χάσῃ ἐντελῶς, ὅταν ἡ μητέρα
μου, μὲ τὴν θαυμασίαν ἐτοιμότητα πνεύ-
ματος τῶν γυναικῶν, τοῦ ἐφώναζε, ση-
κωθεῖσα ἀπὸ τὸ καθίσμά της :

— Ἀνοιξε λοιπόν, βάλκα, ἀφοῦ τὸ
ζητῇ ὁ στρατηγός!

— Εὐγε, πολίτις, εὐγε! εἶπεν ὁ Βε-
στερμάν· νά, ἔτσι ἡμιούν!

*

*

Ὁ πατέρας μου ἔγινε κατακόκκινος
καὶ ἐφοβήθηκε τὴν μητέρα μου μὲ τὸν
γρόνθον του. Ὁ στρατηγός ἔλαβε μέρος
διὰ τὴν μητέρα μου καὶ αὐτὴ ἄρχισε νὰ
κλαίῃ. Μὲ ὀλίγα λόγια, τὰ πράγματα

εἶχαν ὑπερδευθῇ, ὅταν ἐκτύπησαν τὴν
θύραν μας.

— Ἐμπρός!

Ἐμβήκεν ἓνας ἀξιωματικὸς κατατα-
ραγμένος.

— Στρατηγέ μου, εἶπεν εἰς τὸν Βε-
στερμάν, ὁ στρατηγός Μαρσὼ σὰς παρα-
καλεῖ νὰ δράμῃτε· εἶναι φόβος νέας ἐπι-
θέσεως ἐκ μέρους τῶν ἀνταρτῶν ἢ φρουρὰ
τῆς Δεβραι κατελήφθη αἰφνιδίως καὶ ἐ-
σφάγη.

— Κεραυνὸς τοῦ Θεοῦ! ποτὲ λοιπόν
δὲν θὰ τελειώσωμεν μὲ αὐτοὺς τοὺς λη-
στάς; Δόστε μου τὰ ὑποδήματά μου...
τώρα θὰ ἴδωμεν!

Ὅ,τι εἶπε καὶ ἔγινε. Ὁ στρατηγός ἐ-
βγήκε ἔξω μὲ τὸν ὑπασπιστὴν του καὶ
ἄφησε μόνον ἓνα σκοπὸν ὅς τὴν θύραν,
διότι ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὁ πατέρας μου ἔτρεξεν ἀμέσως ὅς τὸ
ὥρολόγι· ἡ μαρκησία ἦτο παγωμένη· ἔ-
βηκε ποῦ ἔλεγες πῶς θὰ σπάσῃ τὸ στή-
θος της.

— Ἀναιδῆτε γρήγορα ὅς τὸ ὑπερῶν,
κυρία· σὲ ὀλίγον θὰ σὰς φέρωμεν φαγη-
τὸν καὶ σκεπάσματα.

Ἡ μητέρα μου ἔβγαλε τὸ μάλλινον
σάλι της καὶ τὸ ἔριψεν ἐπάνω της.

— Καλοὶ μου ἄνθρωποι, εἶπεν ἡ μαρ-
κησία, τί κακὸν σὰς προξενῶ!... Ἐὰν
ἤξευρα...

— Μὴ λέγετε τέτοια λόγια, κυρία,
εἶπεν ὁ πατέρας μου, ἀλλὰ προσπαθεῖτε
μονάχα νὰ μὴ βήχετε.

Μόλις εἶχε λάβει θέσιν εἰς τὸ ὑπερῶν
μεῖζλίγα κάρβουνα ἀποκάτω ἀπὸ τὰ ποδά-
ρια της καὶ ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Βεστερμάν
ἦλθε πίσω, χωρὶς νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν
διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν μανδύαν καὶ τὸν σάκ-
κον τοῦ στρατηγοῦ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ
τὸν πατέρα μου πῶς ὁ στρατηγός δὲν θὰ
ἐκοιμᾶτο ὅς τὸ σπῆτί μας.

Τὰ στρατεύματα ἔφρουγαν ἀπὸ τὴν Ἀν-
σένιν καὶ ἐβάδιζαν εἰς τὰ βόρεια μέρη,
ὅπου ὁ Φλεριότος εἶχεν ἀποσυρθῇ μὲ τὰ
λείψανα τοῦ βαυδαρνικῆς στρατοῦ.

— ὦ! τί θεῖα Πρόνοια! ἐφώναζεν ἡ
μητέρα μου καὶ ἐγονάτιζε.

— Καὶ τί τρομάραις μὰς ἐπροξένησες
μὲ τὴν μαρκησίαν σου! ἐπρόσθεσεν ὁ πα-
τέρας μου.

Τότε ἔκλεισαν τὴν θύραν, ἐκάλεσαν
τὴν μαρκησίαν καὶ κατέβη ἀπὸ τὸ ὑπε-
ρῶν, τῆς ἔδωκαν φαγητὸν καὶ, ἀφοῦ
συνῆλθεν ὀλίγον, τῆς ἐτοίμασαν νὰ κοι-
μηθῇ.

Τὸ πρῶτ' ἐσηκώθη μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ
ἡλίου, ἐφίλησε τὸν πατέρα μου καὶ τὴν
μητέρα μου καὶ ἀνεχώρησε, ἀφοῦ ἄφησε
ἐπάνω ὅς τὴ θερμάστρα ἓνα μικρὸν βα-
λάντιον μὲ χίλια φράγκα.

Ἐλησμόνησε νὰ μὰς εἴπῃ τὸ ὄνομά
της, ἀλλ' ὁ πατέρας μου πάντοτε ἐπί-
στευε πῶς εἶχε κρύψει μέσα ὅς τὸ ὥρο-
λόγι του τὴν μαρκησίαν. Δὲ λὰ Ροσζι-
κλέν.

ΜΑΡΙΑ ΔΑΜΟΥΛΙΑΝΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὴν
«Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶ-
σαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εἰ-
σίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν
εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐ-
φημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκρι-
ταῖς ἡμῶν.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΖ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς κατα-
στήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ
Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κή-
που τῆς οἰκίας Ρικάκη καὶ παραπλευ-
ρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.

ΕΞΕΛΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομψότατον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον
τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικίλιαν, εἰκόνας,
ἄριον, πρωτοτυπία.

Σελίδες 450, πυκνότεται. — Συνοψεύεται 50. —
Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπὶ και-
ροῖ, κοινωνικώταται, χαριτωμέναι, μαγευτικαί. —
Εἰκόνες 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύ-
λου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπρο-
σωπεύει ἐν μικρῇ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνη-
σιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας :

Χαρτόδετον φρ. 5. — χρυσοδετον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν

Χαρτόδ. φρ. 3,50 — χρυσοδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῶν καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον
ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον
πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ
τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος
κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλεί-
στων, τοῦ Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ
Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτε-
λοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πω-
λοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὅμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Με-
ταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλό-
κληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων»,
συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκό-
μου». καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεῖρετα
μυθιστορήματα.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS :

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).